

vistnok indrømmes, at den Forpligtelse, i mulige Tilfælde at blive pålagt at optage Braget, er en Forpligtelse, som er af største Bigtighed for Skipperen, og om hvilken han vistnok burde underrettes. Det kan isøvrigt være tvivlsomt, om ikke dette Cancelliecirculaire kunde komme i Strid med Forordningen af 1836. Jeg skal ikke derom gaae ind i nogen Detail. Jeg skal blot gjøre opmærksom paa, at den 12te Paragraph af hiin Anordning i Slutningen udtrykkeligt siger, at, forsaavidt Stibsfolkene ikke selv kunne besørge sig hjem, skulle de borthjælpes paa det Hjergetes Befostning. Det forekommer mig meget tvivlsomt, hvorledes denne Bestemmelse skal kunne staae ved Magt, naar man skal overholde Cancelliecirculairet af 1ste Decbr. 1846, forsaavidt Stibsfolkene virkelig ikke havde noget Middel til at komme hjem, og det paa den anden Side ifølge dette Cancelliecirculaire blev dem forbudt at hjerge endogsaa det Mindste af det strandede Skib. Jeg troer derfor, at det vistnok er en Sag, der fortjener Overveielse, og jeg haaber, ved at have henledt det ærede Ministeriums Opmærksomhed derpaa, at det vil tage den under Overveielse og maafee fremkomme med et Forslag derom paa den næste Session af Rigsdagen.

Marineministeren: Da Justitsministeren, som af den ærede Taler er bemærket, er forhindret fra at møde i Thinget ved Sygdom, maa det være mig tilladt at fremkomme med nogle Dplysninger om, hvorpaa det maa formodes, at navnlig Cancelliecirculairet af 1ste Decbr. 1846 er begrundet. Det omhandler Skibe, som strande eller synke paa Steder, hvorfra det er af Bigtighed for Stibsfarten, at de blive bortskaffede, for ikke at ligge Skibene iveien. Under saadanne Omstændigheder, navnlig i det Dieblif, de synke paa dybt Vand, er den Maade, paa hvilken det Offentlige er istand til paa bedste Maade at faae dem bort, den, at man ved Hjaelp af Reisingen, Masterne og de opstaaende Dele af Skibet, i hvilke man med stor Lethed er istand til at faae fat, bortfører Skibet. Naar imidlertid Hjergeringen skulde staae aaben for Vedkommende,

uden videre Forpligtelse til at bortskaffe det Dvrigte af Braget, vilde Følgen deraf blive, at de kun hjergede Reisingen og de Ting, man let kunde komme til, og der vilde da, netop fordi det steer under Vandet, være stor Vanskelighed for det Offentlige ved at skaffe Skibet bort. Det er altsaa den væsentligste Grund, hvorpaa dette Cancelliecirculaire er baseret, idet det forbyder at tilegne sig nogen Deel af Braget, uden at drage Omfarg for, at hele Braget bortskaffes, saa at ingen Fare deraf for andre Søfarende kan opstaae. Jeg vil tillade mig med Hensyn til det, som er anført om den Befostning, det undertiden kan medføre, at skaffe et Skib bort, og som vistnok ikke kan beregnes paa Grund af de Localiteter, hvorpaa Skibet ligger, at nævne et særegent Exempel med en Jagt, som i Løbet af 1849 blev bortført fra Dragør. Befostningen beløb sig til 1100 Rbd., som maatte ansees for meget betydelig; men Jagtens Veliggenhed var saaledes, at man meget lang Tid var nødsaget til et holde et Fyrstib liggende der, for at vise, hvor Skibet laa, for at ikke andre Skibe om Natten skulde løbe paa det og komme tilskade. Af de 1100 Rbd. medgif saaledes de 400 Rbd. til Vedligeholdelse af Fyrstibet i 50 Dage, og dette har saaledes væsentligt foreget den med Arbeidet forbundne Befostning.

Orsted: Da den Resolution, som en æret Taler har udtalt sig om, er afgiven af Cancelliet paa den Tid, da jeg havde den Ære at sidde i dette Collegium, skal jeg kortelig yttre mig over det Retspørgsmaal, han har opfattet i saa Henseende. Det er vist nok, at det ikke er begrundet i nogen udtryffeligt Bestemmelse i Strandingslovgivningen, at der paaligger den strandede Skipper nogen Forpligtelse til at skaffe det strandede Stibsvrag bort, forsaavidt som det er til Hinder for Stibsfarten; men jeg troer dog heller ikke, at denne Forpligtelse i det Omfang, hvori den er anført i den omtalte Cancelliresolution og i flere ældre Resolutioner af samme Slags, staaer i nogen Strid med Strandingsforordningen.